

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/202/2022
Identifikačné číslo spisu:	8516200476
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8516200476.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. D., narodeného XX. R. XXXX, V., V. XXX/XX U., zastúpeného advokátom Mgr. Marošom Ježíkom, Stará Ľubovňa, Okružná 871/65, sídlo pracoviska Poprad, Murgašova 86/1, proti žalovanej Q. E., narodenej XX. X. XXXX V., Z. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Staroňom, Prešov, Hlavná 89, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode, vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 1C/11/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. apríla 2022 sp. zn. 10Co/3/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom z 30. júna 2021, č. k. 1C/11/2016-649 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu (ďalej len „BSM“) nasledovne: I. Do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán sporu patria: Nehnutelnosti: zapísané na LV č. XXX v k.ú. Z., okres Stará Ľubovňa v evidencii Okresného úradu v Starej Ľubovni, katastrálneho odboru, a to 1/ rodinný dom súp. č. XX postavený na parcele KN C 82, 2/ parcela KN C 82, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 799 m², to všetko v podiele 1. Záväzky: zostatok úveru poskytnutého W. W., U.W., č. XXXXXXXXXX vo výške 20.632,78 eura. II. Z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa do výlučného vlastníctva žalovanej prikazuje: Nehnutelnosti: zapísané na LV č. XXX v k.ú. Z., okres Stará Ľubovňa v evidencii Okresného úradu v Starej Ľubovni, katastrálneho odboru, a to 1/ rodinný dom súp. č. XX, postavený na parcele KN C 82, 2/ parcela KN C 82, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 799 m², to všetko v podiele 1. Záväzky: zostatok úveru poskytnutého W. W., U.W., č. XXXXXXXXXX vo výške 20.632,78 eura. III. Žalovaná je povinná doplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielu žalobcu na hodnote majetku tvoriaceho bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu a z titulu náhrady toho, čo sa zo spoločných prostriedkov vynaložilo na ostatný majetok žalovanej sumu 29.237,03 eura do 12 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. IV. Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 92,74 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným

uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovanej rozsudkom z 19. apríla 2022 sp. zn. 10Co/3/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti výroku IV. tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného konania. Žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd dospel k záveru, že „ 25. V prejednávanej veci vykonal súd prvej inštancie dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre ustálenie masy BSM, ktorú strany urobili predmetom vyporiadania, ako aj pre samotné vyporiadanie podľa zákonom stanovených zásad a v rozsahu dôkazných návrhov strán; zhodnotením výsledkov vykonaných dôkazov v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov dospel aj k správnym skutkovým zisteniam. Vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré aj správne vyložil, na základe čoho správne ustálil, že leasingové splátky na motorové vozidlá S. W. a Z. I. sú súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a ktoré aj správne vyporiadal v súlade so zásadou rovnosti podielov, keď v konaní neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali určenie podielov strán iným pomerom a dospel k správne záveru, že v danom prípade je spravodlivé, aby sa na úhrade predmetných leasingových splátok podieľali strany pomerne, každý v jednej polovici, keďže išlo o úhrady počas manželstva a počas toho, ako strany sporu žili v spoločnej domácnosti - išlo o obdobie, kedy ešte strany sporu žili v spoločnej domácnosti a tieto motorové vozidlá užívali spoločne, aj keď išlo o úhrady leasingových splátok na motorové vozidlá vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Rozhodujúce je to, že príjem oboch manželov počas manželstva (či zo zamestnania, podnikania alebo z iných zdrojov, ak nejde o príjem z titulu, ktorý podľa zákona nie je príjmom alebo majetkom patriacim do BSM) je príjmom patriacim do BSM, teda ak obaja manželia pracujú a príjmom prispievajú do BSM je jedno, z ktorého príjmu by boli splátky platené, t. j. či z príjmu žalobcu alebo žalovanej. Stále ide o úhrady zo spoločných prostriedkov na majetok vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Neobstoí preto odvolacia námietka žalovanej, aby tieto leasingové splátky neboli zahrnuté do majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve.

26. Občiansky zákonník v ustanovení § 150 pre vyporiadanie BSM nestanovuje presné pravidlá, ale len usmernenie (použitie slovného spojenia predovšetkým), ktoré má viesť súd k tomu, aby vyporiadanie BSM bolo spravodlivé. Tým je daný priestor aj k tomu, aby súčasťou úvahy o vyporiadaní BSM bolo zohľadnené aj konanie jedného z manželov proti zásadám na ktorých stojí manželstvo. Samotné príčiny rozvratu manželstva nie sú pre stanovenie výšky podielov manželov na ich spoločnom majetku významné, pokiaľ nemali dopad na hospodárenie so spoločným majetkom alebo na starostlivosť o rodinu, pričom tieto okolnosti v danej veci nemajú oporu vo výsledkoch dokazovania. Z uvedeného potom vyplýva, že v prejednávanej veci neboli naplnené také mimoriadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali rozhodnúť o disparite vyrovnávacích podielov a súd prvej inštancie správne vychádzal zo zásady, že podiely strán sporu na ich spoločnom majetku sú rovnaké.

27. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k jednoznačnému záveru o určení rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka (pri ustálení masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov) a k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

28. Závery súdu prvej inštancie, čo do zadefinovania tzv. masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, spôsobu rozdelenia jednotlivých vecí a napokon určenia výšky vyrovnacieho podielu, obsiahnuté v napadnutom rozsudku treba považovať za súladné so zákonom a skutkovými zisteniami plynúcimi z riadneho dokazovania a odvolaciemu súdu ostáva len konštatovať správnosť dôvodov použitých na podporu takýchto záverov a s týmito sa stotožniť.“

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Jeho prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a neaplikoval zásadu disparity podielov a súdy vôbec nevzali do úvahy skutočnosť, že žalovaná sama zo svojich výlučných prostriedkov splácala po rozvoze spoločný úver zo W. W.K. U..W.. v pravidelných mesačných splátkach po 313 eur, čo za 72 mesiacov činí sumu 22.536 eur, z

čoho polovica, ktorú žalovaná uhradila za žalobcu činí sumu 11.268 eur. Žalovaná svoje dovolanie v tejto súvislosti odôvodnila tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, nesprávneho zhodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná poukazuje na skutočnosť, že výsledky vykonaného dokazovania svedčili o tom, že bolo potrebné uplatniť disparitu podielov v prospech žalovanej a v neprospech žalobcu (uplatnenie zásady pripúšťa aj judikatúra Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 343/2014, nález Ústavného súdu SR sp. zn. 4Cdo/147/2011, Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/2433/1999). Odvolací súd sa podľa jej názoru odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 10. novembra 2020 sp. zn. 3Cdo/40/2020, a v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 29. júna 2016 sp. zn. 6Cdo/2/2016, a s poukazom na tieto rozhodnutia má z prejednávanej veci jednoznačne vyplývať splnenie kritéria výnimočnosti a mimoriadnych okolností pre aplikáciu zásady disparity podielov v prospech žalovanej a v neprospech žalobcu. Pokiaľ sudy nevideli dôvody na aplikáciu tejto zásady, resp. podľa ich právneho názoru z vykonaného dokazovania nevyplynuli pre takýto postup závery, pochybili v neprospech žalovanej. Žalovaná je názoru, že v rámci disparity podielov mal byť rodinný dom súp. č. XX a príľahlý pozemok ako aj úver voči W. W. U.W.. prikázaný do výlučného vlastníctva žalovanej bez povinnosti vyplatiť určitú peňažnú čiastku žalobcovi, resp. v rámci disparity podielov mal byť polovičný podiel žalobcu z BSM (50 %) znížený o 40 % a jeho podiel by mal byť len 10 %. V ďalšom poukázala na skutočnosť, že pokiaľ aj sudy neaplikovali zásadu disparity podielov, mali povinnosť ex offio (keďže nie sú viazané žalobným návrhom) zahrnúť do vyrovnávacieho podielu úhradu splátok úveru do W. W., U.W., ktoré vyplatila žalovaná po rozvođe manželstva zo svojich prostriedkov v sume 11.628 eur a znížiť tak výšku vyrovnávacieho podielu zo sumy 29.237,03 eura na sumu 17.609,03 eura.

4. Žalobca vo vyjadrení žiadal dovolanie odmietnuť ako neprípustné, alebo zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Treba pripomenúť, že dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Ak teda zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

9. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

10. Dovolací súd pripomína, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov atď.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja napríklad od interpretácie Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce atď.) ako aj otázku procesnoprávnu, ktoré riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

12. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu v príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (*questio iuris*). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (*questio facty*), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

13. Z toho, čo bolo uvedené vyššie je zjavné, že pre prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nestačí, že ide o právnu otázku. Musí ísť o takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu i keby bola v priebehu konania súdmi posudzovaná (ale rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na odlišných dôvodoch) nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. V takomto prípade dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 CSP nielenže nie je dôvodné, ale nie je ani prípustné.

14. Predmetom prejednávanej veci a predmetom sporu bola žaloba žalobcu o vyporiadanie BSM po zániku manželstva rozvodom. Právne posúdenie súdov (oboch inštancií) v prejednávanej veci vychádzalo z aplikácie ustanovení § 143 a § 150 Občianskeho zákonníka, ktoré bolo na predmetnú vec aplikované, pričom žalovaná namietala nesprávnosť právneho posúdenia veci ako zo strany odvolacieho súdu, tak aj zo strany súdu prvej inštancie. Tvrdila, že súdy (prvostupňový a aj odvolací) nezohľadnili okolnosti nadobudnutia spoločného majetku, ktoré odôvodňovali výnimku pre prelomenie zásady parity pri vyporiadaní majetku v BSM a nesprávne vychádzali zo zásady rovnosti podielov pri vyporiadaní BSM po rozvoze, pričom žalovaná poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 343/2014 - nález Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/147/2011, Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/2433/1999). Odvolací súd sa podľa jej názoru odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 10. novembra 2020 sp. zn. 3Cdo/40/2020, a v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 29. júna 2016 sp. zn. 6Cdo/2/2016, a s poukazom na tieto rozhodnutia malo z prejednávanej veci jednoznačne vyplývať splnenie kritéria výnimočnosti a mimoriadnych okolností pre aplikáciu zásady disparity podielov v prospech žalovanej a v neprospech žalobcu. Pokiaľ súdy nevideli dôvody na aplikáciu tejto zásady, resp. podľa ich právneho názoru z

vykonaného dokazovania nevyplýnuli pre takýto postup závery, pochybili v neprospech žalovanej. Z dovolania žalovanej je zrejmé, že podľa žalovanej nesprávnosť rozsudkov oboch súdov spočíva v tom, že pri vyporiadaní BSM uplatnili princíp parity a nie princíp podľa zásluh o spoločný majetok, hoci oba sudy podrobne vysvetlili ako sa v širšom význame chápe vyporiadanie BSM po zániku manželstva medzi manželmi podľa § 150 Obč. zák. Ide teda o všeobecnú nespokojnosť s právnym posúdením veci, ktorá však nebola z jej strany preukázaná dôkazmi, ktoré by mali za následok, ktorý môže obstať, dovolanie je preto neprípustné. Žalovaná bola názoru, že v rámci disparity podielov mal byť rodinný dom súp. č. XX a príľahlý pozemok ako aj úver voči W. W. U..W.. prikázaný do výlučného vlastníctva jej bez povinnosti vyplatiť určitú peňažnú čiastku žalobcovi, resp. v rámci disparity podielov mal byť polovičný podiel žalobcu z BSM (50 %) znížený o 40 % a jeho podiel by mal byť len 10 %. V ďalšom poukázala na skutočnosť, že pokiaľ aj sudy neaplikovali zásadu disparity podielov, mali povinnosť ex offio (keďže nie sú viazané žalobným návrhom) zahrnúť do vyrovnávacieho podielu úhradu splátok úveru do W. W., U..W., ktoré vyplatila žalovaná po rozvode manželstva zo svojich prostriedkov v sume 11.628 eur a znížiť tak výšku vyrovnávacieho podielu zo sumy 29.237,03 eura na sumu 17.609,03 eura.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri vyporiadaní BSM po jeho zániku platí, že ak BSM zanikne vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka (viď § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vyporiadanie BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka pozostáva jednak zo stránky kvalitatívnej, t. j. usporiadania vlastníctva k jednotlivým veciam patriacim do BSM, jednak zo stránky kvantitatívnej, ktorá sa týka jednotlivých hodnôt účastníkov - bývalých manželov. Predmetom vyporiadania BSM je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a čo existovalo ku dňu jeho zániku. Vyporiadanie BSM sa vykonáva ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti. Dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie upravuje zásady, z ktorých treba vychádzať pri vyporiadaní BSM. Základnou zásadou pre vykonanie vyporiadania BSM je, že podiely oboch manželov sú rovnaké (princíp parity). Z tejto zásady však zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť aj iným pomerom. Výšku podielov môže ovplyvniť napríklad skutočnosť, že niektorý z manželov sa napriek svojim schopnostiam a možnostiam nestaral o rodinu, že sa nepričinoval (hoci mohol) o nadobudnutie a zveľaďovanie spoločných vecí a podobne. V rámci vyporiadania BSM súd i bez návrhu musí prihliadnuť na to, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na oddelený (samostatný) majetok niektorého z manželov. Na druhej strane, manžel, ktorý vynaložil na spoločný majetok prostriedky, ktoré boli jeho výlučným vlastníctvom, je oprávnený požadovať, aby mu bola vrátená hodnota takto vynaložených prostriedkov späť do jeho výlučného vlastníctva.

16. Ak dovolateľka v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, pričiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

17. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaná uviedla iba všeobecnú charakteristiku nesprávnosti zo strany odvolacieho súdu, pričom sa sústreďovala najmä na

otázky, ktoré súdy nižších inštancií podľa dovolacieho súdu vyriešili v súlade s konštantnou judikatúrou, keď nezistili dôvod na nepoužitie princípu parity veľkosti podielov pri vyporiadaní BSM. Námetka žalovanej, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nesprávne nie je samé osebe spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navyiac ani námetka ohľadom povinnosti zahrnúť do vyrovnávacieho podielu úhradu splátok úveru do W. W., U.W., ktoré zaplatila žalovaná po rozvode manželstva zo svojich prostriedkov v sume 11.628 eur a znížiť tak výšku vyrovnávacieho podielu zo sumy 29.237,03 eura na sumu 17.609,03 eura je právne irelevantná, zostatok úveru súd vyporiadal ku dňu zániku BSM, pričom zostatok úveru bol 20.632,78 eura a táto suma bola odrátaná z aktív BSM vo výške 49.100 eur. A tento aktívny zostatok bol následne rozdelený na dve rovnaké polovice (pozri bod 63. rozsudku prvostupňového súdu), pričom úver sa vysporiadal ku dňu zániku BSM, t. j. ku dňu právoplatnosti rozhodnutia o rozvode manželstva, kedy BSM zaniklo a preto túto požiadavku žalovanej súdy nemohli ani do BSM zarátať.

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti zo strany dovolacieho súdu nemohlo dôjsť k meritórnemu prieskumu napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov bolo potrebné dovolanie odmietnuť poukazom na ustanovenia § 447 písm. c) a f) CSP. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd postupom podľa § 451 ods. 3 CSP.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.